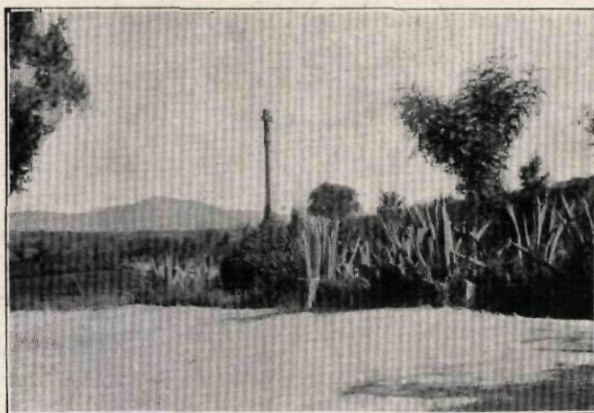

LA CREU DEL TERME

PER ESTEVE GARRELL

En el nostre homenatge a la Carretera, no podíem oblidar-nos de la Creu del terme que al llarg de les rutes senyala encara la fi de tants anhels. I, per acompanyar la bella fotografia de la Creu que abans senyalava l'entrada a Granollers en el vell camí de Barcelona, ens ha semblat que li escau aquesta poesia d'Esteve Garrell. El granollerí a qui no oblidem, cada any, per la Festa Major repetia el seu amor a la Vila en llenguatge adient a la diada i en totes les tonades que s'havia après. Aquesta poesia que avui ressuscitem per la dita raó, fou publicada en *El Congost* el 2 de setembre de 1894, encapçalada amb una fotografia de la Creu, quan aquesta era encara al lloc on l'havia aixecada la fe dels nostres avantpassats i va amb una dedicatòria de l'autor «al notable fotògraf En Conrat Font i Font». Avui no dubtem que l'Avi Garrell, impressor, quedaria agraçosament sorprès en veure com se celebra la Festa Major a la seva impremta

DEL NOSTRE CONCURS

La Creu del terme

Fot. Font

Salut, o, creu de terme!
A fè que t'enyorava
i en tu remei buscava
al mal d'enyorament.
Ja et veig. Ja sento batre,
del cor, les tendres ales,
L'esclat de goig que exhales,
embauma el cor creient.

Record grat de ma pàtria,
la pàtria en tu sentia
i a ma pensa venia
l'esment d'algun fet gran.
Al teu entorn, mos avís
a l'estrangé assotaven
i, fidels, rebutjaven
el més colós gegant.

La fe miro en tos braços
que, alçats, el cel senyalen,
dient que els que batallen
la pau han de trobar.
Ric premi que Déu dóna
als qui en sa bondat creuen
i en sa grandesa veuen
que Ell sols els pot salvar.

L'amor més pur m'inspiren
els volts de la contrada
que abarca ta mirada,
que em guarden tants records;

records plens d'esperança
que tant i tant somniava;
records, ail, que enyorava
ansiant gosar-los tots.

Avui, a la fi us trobo,
juntats en gaires festes.
Records d'aquelles gestes
esclat sento en mon cor!
Avui torno a ma vila,
el cor ple d'esperança.
O, creu! Per ma enyorança
tu ets Pàtria, Fe i Amor.

Adéu, o, Creu del terme!
La ingratitude m'acora.
Recorda't del que plora
i enllà torna a fugir.
Vingué ple d'esperança,
i sols dolor li resta.
Malhaja aquesta festa
que tant m'ha fet sofrir!

Jo en tu la Pàtria veia;
i aquella que cercava
no és, ail, la que somniava.
La Pàtria és ja un record!

Són marmanyers d'ofici
els qui per tu moriren.
Els braus que t'enaltiren,
avui ja tots han mort!

La fe que en tu jo veia
no és, ail, la fe dels avis.
Eix mot, és sols als llavis;
al cor ja no hi ha fe.
Tan sols la hipocresia
domina les consciències.
De fe en Déu?... De creències?...
No en queda casi rè.

L'amor pur, i l'afecte
que al teu peu em juraven
en desenganys tornaven.
Avui ja no hi ha amor!
Avui, l'amor es compra
i cors arreu es troben
que amor i afecte proven,
si el dring senten de l'or.

Adéu, o, Creu del terme!
Me'n torno a llunyes terres;
i en tramuntar les serres
que encerclen el Vallès,
l'Amor, la Fe i la Pàtria
que a ton entorn mirava
i que tant jo enyorava,
no enyoraré mai més.